

De brief

Japan, 1614

Lieve Jess,

Ik hoop dat deze brief je ooit bereikt. Je denkt zeker dat ik al jaren geleden verdronken ben. Maar je zult vast blij zijn te horen dat ik gezond en wel ben.

In augustus 1611 bereikten vader en ik Japan, maar helaas moet ik je vertellen dat hij tijdens een aanval op ons schip, de Alexandria, is gestorven. Ik was de enige overlevende.

De afgelopen drie jaar heb ik doorgebracht onder de bescherming van een Japanse krijgshoofd, Masamoto Takeshi, op zijn samoerai-school in Kyoto. Hij is erg goed voor me geweest, maar het leven was niet makkelijk.

Een huurmoordenaar, een ninja die Drakenoog heet, werd ingehuurd om de rutter van onze vader te stelen (je weet vast nog wel hoe belangrijk dit logboek vol zeekaarten voor een stuurman als onze vader was). Dat is de ninja uiteindelijk gelukt, maar met hulp van mijn samoerai-vrienden heb ik het boek ook weer terug weten te krijgen.

Het was trouwens deze ninja die vader heeft vermoord. Het is maar een schrale troost dat ook hij dood is. Oog om oog. Maar de dood van die ninja brengt onze vader niet terug – ik mis hem nog elke dag en zeker nu zou ik zijn hulp en bescherming goed kunnen gebruiken.

Want er is een burgeroorlog uitgebroken in Japan en buitenlanders zoals ik zijn niet langer welkom. Ik ben gevlucht en ben nu op weg door het zuiden van dit vreemde, exotische land naar de haven van Nagasaki. Ik hoop dat ik daar een schip vind dat me weer naar Engeland kan brengen.

De Tokaidoweg waarover ik reis is vol gevaren en mijn vijanden zitten me op de hielen. Maar wees niet bang, ik red me vast wel. Masamoto heeft me een goede training als samoerai gegeven en ik zal vechten als een leeuw om naar je terug te keren.

Op een dag zal ik je al mijn avonturen in levenden lijve vertellen...

Tot dan, lief zusje. Moge God je beschermen,

je broer, Jack

PS. Toen ik aan het eind van het voorjaar deze brief geschreven had, ben ik gekidnapt door ninja's. Maar ik heb ontdekt dat ze niet de vijand waren, zoals ik dacht. Ze hebben me juist gered en me geleerd over de Vijf Ringen: de vijf belangrijke elementen van het universum – Aarde, Water, Vuur, Wind en Hemel. Ik ken nu ninjutsu-technieken die alles wat ik als samoerai heb geleerd overtreffen. Maar door hoe vader om het leven is gekomen, heb ik nog steeds moeite om me helemaal te verzoenen met de Weg van de Ninja...

Hinderlaag

Japan, voorjaar 1615

Miyuki legde waarschuwend een vinger op haar lippen. Jack, Saburo en Yori zwegen en lieten hun blik ongemakkelijk over de open plek in het bos dwalen. Het was nog maar net licht en hoewel de vier vrienden in geen dagen iemand waren tegengekomen bleven ze op hun hoede.

De samoerai van de Shogun zaten Jack onvermoeibaar achterna. Als vreemdeling, een *gaijin*, was Jack uit Japan verbannen. Maar hij was óók een samoeraikrijger. Omdat hij tijdens de slag om het kasteel van Osaka tegen de Shogun had gevochten was hij beschuldigd van verraad. Het maakte niet uit dat hij een jongen van vijftien was. Er stond een prijs op zijn hoofd en als *gaijin*-samoerai werd hij gezocht – levend of dood.

Het pad voor hen zag er verlaten uit. Er bewoog niets in de struiken en uit geen enkel geluid bleek dat er zich een vijand had verscholen. Maar Jack vertrouwde op Miyuki's intuïtie. Als *ninja* waren haar zintuigen gespitst op gevaar.

'Er zijn hier een stuk of tien mannen langsgesproken,' fluisterde Miyuki, terwijl ze naar een stukje platgetrapt gras tuurde. 'Nog geen uur geleden.'

'Welke kant gingen ze uit?' vroeg Jack, die hen niet tegen het lijf wilde lopen.

‘Dat is het ’m nou juist,’ antwoordde ze, terwijl ze haar donkere ogen tot spleetjes kneep. ‘Ze gingen alle kanten uit.’

Jack begreep meteen wat ze bedoelde. Er maakte zich een onheilspellend gevoel van hem meester, alsof er een strop rond zijn nek werd strakgetrokken. De dreiging zette ook zijn zintuigen op scherp en hij tuurde nogmaals naar het struikgewas. Doordat hij getraind was als ninja wist hij waar hij op moest letten. Vrijwel onmiddellijk viel zijn oog op een paar gebroken takjes en de vertrapte ondergrond. Toen drong het tot hem door dat het bos te stil was en dat de vogels niet meer zongen.

‘We moeten hier weg!’ zei Jack. Hij slingerde zijn rugzak over zijn schouder om ervandoor te gaan.

Maar het was al te laat.

Gefladder, als de vleugels van een geschrokken mus, luidde de overval in. Door op het laatste moment weg te duiken wist Jack de pijl te ontwijken die op zijn hoofd was gericht. De metalen punt griste zijn strohoed mee en boorde zich toen in een boomstam. Een seconde later sprong een bende tot op de tanden gewapende samoerai aan alle kanten de struiken uit en stormde op hen af.

In een reflex vormden Miyuki, Saburo en Yori een beschermende cirkel rond Jack.

‘Ze krijgen je niet te pakken,’ bezwoer Yori hem, met zijn *shakujo* in beide handen. De houten staf met zijn scherpe ijzere punt en zes metalen ringen was het symbool van een boeddhistische monnik. Het was echter ook een machtig wapen. De ringen rinkelden toen de angstige maar dappere Yori zich schrap zette voor de strijd.

‘En ik zorg dat ze jou niets doen,’ zei Jack, die wist dat Yori als monnik confrontaties liever uit de weg ging.

Hij trok zowel zijn *katana* als zijn *wakizashi*. De zwaarden waren een afscheidsgeschenk van zijn dierbare vriendin Akiko en de volmaakt uitgebalanceerde, vlijmscherpe klingen glinsterden in het ochtendlicht toen hij ze hief in een verdedigingspositie van de Twee Hemelrijken. Ook Saburo stond met ge-

trokken katana klaar voor de strijd. Hij was samen met Jack opgeleid aan de Niten Ichi Ryu, maar hij had niet de legendarische dubbele zwaardtechniek geleerd.

‘We staan er in ieder geval beter voor dan vorige keer,’ zei Saburo, doelend op de veertig bandieten tegen wie ze het de maand ervoor in het dorp Tamagashi hadden opgenomen.

Luid schreeuwend en met geheven wapen vielen de samoerisoldaten aan. Miyuki draaide zich om naar de eerste aanval-ler. Voordat ze binnen het bereik van zijn zwaard was wierp ze een *shuriken*. De dodelijke werpster flitste door de lucht en trof de soldaat in zijn hals. Hij maakte een verstikt geluid en struikelde. Miyuki sprong de lucht in en gaf hem een vliegende zijwaartse trap, waardoor de samoerai languit op de grond viel. Toen ze weer neerkwam hief een volgende samoerai zijn zwaard om haar hoofd af te hakken. Met de rechte *ninjato* uit de schede op haar rug blokkeerde Miyuki de aanval en ze begon een hevig zwaardduel met de man.

Met kletterende wapens vochten Jack, Saburo en Yori met de andere samoerai. Jack werd aangevallen door drie van hen en hij moest alles uit de kast halen om ze van zich af te houden. Met zijn zwaarden wervelend door de lucht weerde hij hun slagen af. Ondertussen stootte Yori de ijzeren punt van zijn shakujo naar iedere samoerai die het waagde in zijn buurt te komen. Een van hen had hij in zijn maag geraakt en een ander was hij aan het terugdrijven, toen Jack een beweging zag in de struiken. De samoeraiboogschutter richtte zijn boog.

‘Yori, kijk uit!’ schreeuwde Jack.

Zonder enige dekking in de buurt was Yori een makkelijk doelwit.

Met een bliksemsnelle Herfstbladslag ontwapende Jack zijn dichtstbijzijnde belager, waarna hij hem hard in Yori’s richting schopte.

De verslagen samoerai struikelde achteruit de schootslijn in, net op het moment dat de boogschutter zijn boogpees ontspande. De pijl trof hem vol in zijn borst en kreunend van de pijn

zakke hij in elkaar. Maar door de paar seconden die het had gekost om Yori te redden was Jack nu zelf in gevaar. Een van de andere samoerai haalde uit met zijn zwaard. Net toen de stalen punt Jack zou doorboren verscheen er vanuit het niets nog een zwaard, dat het eerste opzij sloeg.

‘Alweer... je leven gered,’ zei Saburo hijgend, terwijl hij tussen Jack en zijn aanvaller in sprong. Met een woest *KIAI!* dook Saburo op de soldaat af en dwong hem achteruit.

Jack was zijn vriend eeuwig dankbaar, maar hij kreeg geen tijd om het hem te zeggen, want de volgende samoerai kwam alweer op hem af. Jack beseftte ook dat de boogschutter nu hém in het vizier had. De man had zijn boog al gespannen en kon elk moment zijn dodelijke pijl afschieten. De zwaardvechter was geen partij voor Jack, maar tegen de boogschutter had hij geen verweer.

Toen herinnerde Jack zich een ninjatechniek van de Ring van Vuur.

Hij pareerde de aanval van de samoerai met zijn katana en hief toen zijn wakizashi op zo’n manier dat de ochtendzon weerkaatste op het gepolijste lemmet. De boogschutter werd verblind door de plotselinge lichtflits. Hij verloor zijn doel uit het oog en de pijl miste.

Jack wist echter dat het uitstel van korte duur zou zijn. Als ze nog langer op de open plek bleven, zou de man hen een voor een neerschieten. ‘Het bos in!’ schreeuwde hij naar zijn vrienden.

Miyuki was nog steeds in gevecht met haar samoerai. De man was sterk en dreigde haar te overheersen. Net toen ze het onderspit dreigde te delven stak ze een hand in haar jasje en gooide *metsubishi* in het gezicht van haar aanvaller. Verblind door het mengsel van zand en as was de samoerai niet in staat zich te verweren tegen Miyuki, die hem met een zijwaartse trap tegen zijn knie uitschakelde.

‘Deze kant uit!’ schreeuwde Miyuki toen de samoerai kreuwend van pijn neerviel.

Zonder nog één seconde te verliezen sprintten de vier vrienden het dichte struikgewas in. Achter zich hoorden ze de woedende kreten van de overlevende samoeraisoldaten, die met dreunend geweld de achtervolging inzetten.

Als krabben in de val

‘Denk je dat we ze kwijt zijn?’ vroeg Saburo buiten adem. Weggedoken achter een boom tuurden Jack en de anderen naar het bos. Tijdens hun vlucht was het een voordeel geweest dat ze jong waren, want hun grotere, minder wendbare achtervolgers hadden lang niet zo snel vooruit kunnen komen in het dichte struikgewas. Langzaam maar zeker waren de kreten van de samoerai zwakker geworden, tot ze uiteindelijk helemaal waren weggeëbd.

Om nog een blik te kunnen werpen waagde Saburo zich iets verder uit hun dekking.

Tok!

Een pijl boorde zich vlak bij zijn neus in de boomstam.

‘Daar heb je je antwoord!’ zei Miyuki en ze trok de geschrokken Saburo achteruit.

De vier vrienden holden er weer vandoor. Zonder op te letten welke kant ze uit gingen, vluchtten ze het bos door. De takken sloegen hen in het gezicht en rukten aan hun kleren. Met brandende longen sprong Jack over omgevallen boomstronken en zigzagde tussen de bomen door.

Het was alsof hij zijn leven lang al op de vlucht was, dacht Jack.

Voordat zijn vrienden zich bij hem hadden aangesloten was hij achtervolgd door samoerai, ninja’s, *doshin*, *metsuke* en, het meest meedogenloos van allemaal, zijn oude schoolrivaal Kazuki en zijn Schorpioenbende. En sinds ze het dorp Tamagashi

hadden verlaten was het elke dag een hachelijk balanceren geweest van vermijden, verstoppen en voortdurend opgejaagd worden. Om op veilige afstand te blijven van dorpen en de drukke kustweg waren de vier voortvluchtigen gedwongen door dichte bossen en over gevaarlijke bergpaden te reizen. Uit angst te worden ontdekt en aangegeven bij de plaatselijke samoeraiheer riskeerden ze het niet om langer dan één nacht op dezelfde plek te blijven. Desondanks vorderden ze slechts langzaam op hun reis naar Nagasaki, de haven in het zuidwesten, waar Jack een schip naar Engeland hoopte te vinden.

Het enige positieve was dat hoe zuidelijker ze kwamen, hoe beter het weer werd. Het voorjaar diende zich aan en de wintersneeuw was bijna overal gesmolten. Alleen de bergtoppen waren nog wit. Nu de bossen om hen heen tot leven kwamen was er weer voldoende voedsel te vinden. Gezegend met de ninjakennis van het woudlopen wisten Jack en Miyuki hoe ze in de natuur konden overleven. Dat betekende dat ze voor hun proviand minder afhankelijk waren van boeren.

Soms was contact echter onvermijdelijk. Aan het begin van hun reis had hun route door de rivierhaven Kurashiki gelopen. Ze hadden een paar dagen in het dorp Kasaoka moeten schuilen tot Yori's koorts was gezakt, tot de geruchten over hun aanwezigheid een samoeraipatrouille hadden bereikt. En meer dan eens hadden ze halt moeten houden om rijst te kopen. Maar de grootste zorg was de kasteelstad Fukuyama geweest. Het wemelde er van de samoeraï. Helaas kon de rivier de Ashida alleen daar worden overgestoken. Er was geen enkele brug over het brede, snelstromende water, alleen een pont in de stad. Het viertal had geen keus gehad en zodoende waren ze via achterstraatjes Fukuyama in gelopen. Jack had zijn hoofd omlaaggehouden – zijn buitenlandse gezicht, blauwe ogen en blonde haar verscholen onder een brede strohoed – en onopgemerkt waren ze de pont genaderd. Dat dachten ze althans...

‘Hierheen!’ schreeuwde een woedende samoeraï, terwijl hij zich met een mes een pad baande door het struikgewas.

Jack en de anderen versnelden hun pas, terwijl Miyuki hen voorging een heuvelrug op. De bodem werd rotsachtig en voerde toen glooiend omlaag. Plotseling kwamen ze op een open plek met aangestampt steengruis. Miyuki kwam schuivend tot stilstand naast een kleine houten tempel. Het boeddhabeeld dat erin stond keek uit op het oosten en het uitzicht was zo adembenemend mooi dat ze allemaal bleven staan.

Een doorschijnend blauwe zee strekte zich als een hemel-spiegel uit naar de horizon, waar de opgaande zon zich als een gouden bal verhief. De talloze schemerige eilanden leken op oprijzende wolken, telkens versmeltend met het volgende. Aan de voet van de heuvel lag in de zachte kromming van een hoefijzervormige haven een vissersdorp genesteld. Langs de glooiende, met grijze en blauwe pannendaken bezaaide oevers dobberde naast de steigers een vloot kleine bootjes op het water.

‘De Seto Binnenzee,’ zei Yori vol ontzag.

Ook Jack staarde verwonderd naar het uitzicht. Het was de eerste keer dat hij weer een zee zag sinds hij vorig jaar in Toba afscheid had genomen van Akiko. Hij kreeg een brok in zijn keel toen hij overspoeld werd door herinneringen en hoop voor de toekomst. Voordat hij was opgeleid tot samoerai was hij mastaapje geweest aan boord van de Alexandria. Zijn vader was de stuurman geweest en ze waren naar de andere kant van de wereld gevaren om hun fortuin te maken. Tijdens de reis had zijn vader hem de stuurmanskunst geleerd en hem de rutter laten zien – een uiterst kostbaar navigatielogboek, dat onontbeerlijk was om veilig de wereldzeeën te kunnen bevaren. Zijn vader had hem in de rutter ingewijd en het logboek was hun geheim geweest. Ook nu kon Jack het geruststellende gewicht van de rutter in zijn rugzak voelen. In combinatie met het uitzicht op de zee verscheen er onverwachts een glimlach op zijn gezicht bij de herinnering aan betere tijden. De zee wenkte hem. Thuis voelde al dichterbij.

Miyuki was minder onder de indruk van het uitzicht. ‘We zitten op een landtong. We kunnen nergens heen!’

Er suisde een pijl langs hen heen. Met een luid TOK! boorde hij zich in een houten pilaar van de tempel.

‘We hebben geen keus, we moeten door,’ drong Jack aan, nu de samoerai die hen achtervolgden hen weer op de hielen zaten. ‘Misschien kunnen we ze in de haven afschudden en dan rechtsomkeert maken.’

Het viertal liet de tempel achter zich en racete over het gruispad omlaag naar de nauwe, kronkelige straatjes van de haven. Ze holden langs verward kijkende vissers, zigzagden tussen winkels en huizen met houten luiken door en doken steegjes in. Achter zich hoorden ze de soldaten woedend schreeuwen toen die hun prooi uit het oog verloren. Ze renden een smalle straat in, langs witgepleisterde loodsen – en liepen dood.

‘Terug!’ riep Miyuki gealarmeerd.

Toen ze wilden terughollen naar de vorige straat hoorden ze snelle voetstappen dreunend hun kant uit komen. Omdat ze nergens naartoe konden doken ze weg achter een houten watervat en drukten zich zo plat mogelijk tegen de straatmuur aan.

Een seconde later verschenen er twee samoerai. Maar ze wierpen slechts een vluchtige blik het straatje in en haastten zich verder.

Jack slaakte een zucht van verlichting. ‘Ze hebben zich opgesplitst,’ fluisterde hij. ‘We moeten uitkijken voor de anderen.’

Voor zijn vrienden uit stak hij het straatje over en ging een steeg in. Deze keer kwamen ze uit bij de haven, waar het water over de traptreden kabbelde. Een majestueuze stenen lantaarn, zo hoog als een kleine boom, deed dienst als vuurtoren. De zilte geur van zeewier en gedroogde vis deed Jack nog sterker aan zijn tijd op zee denken. Op de kade lag de eerste vangst van de dag al uitgestald – manden met garnalen, rekken met brasem, makreel, ayu en andere zeedieren. Er stonden ook grote potten met krabben die krioelend aan hun lot probeerden te ontkomen.

Aan de andere kant van de haven kwam een tweede groep samoerai een steeg uit hollen. Voordat ze de vier voortvluchtigen

hadden kunnen zien, had Miyuki de deur van een pakhuis open-
geschoven en iedereen mee naar binnen getrokken. Ze stonden
in de koele ruimte van een sakebrouwerij. De ronde vaten met
rijstwijn stonden in stapels van tien hoog, klaar om te worden
verscheept.

‘Nu zitten we echt in de val!’ riep Saburo uit, toen hij ontdek-
te dat het donkere pakhuis maar één deur had.

Net als de krabben, dacht Jack.